

عنوان مقاله:

بررسی حیوانات نمادین در اشعار نیمایوشیج

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی نمادشناسی در هنر ایران با محوریت هنرهای بومی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

معصومه محمدنژاد - باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد اسلامشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلامشهر، ایران

فائزه جنیدی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، واحد اسلامشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلامشهر، ایران

خلاصه مقاله:

هدف از نگارش مقاله ی حاضر آن است تا ضمن معرفی مکتب ادبی سمبلیسم، به تبیین نمادها و تصاویر سمبلیستی حیوانات نمادین در سروده های نیمایوشیج (1276-1338) بپردازد. شعر نمادین یا سمبلیک از جریان های مهم شعر معاصر و نمادگرایی یکی از مهمترین جریان های شعری نیمایوشیج است. به نظر بسیاری از نظریه پردازان یکی از عوامل گرایش شاعران معاصر به شعر نمادین تغییر فضای سیاسی و اجتماعی جامعه و استبداد شدید نظام حاکم بر آن است. نماد در شعر نیمایوشیج سبب ایجاد بافتی مبهم و عمیق و تاثیر در مخاطب و خلق معانی شعر و واداشتن خواننده به درنگ در معنا و مفهوم شعر است. از این رو در این مقاله سعی بر آن است که با شرح چند نماد حیوانی نظیر خروس، جغد، ققنوس، غراب، قو، لاشخور، مرغ آمین، شبکور، کاکلی، سیولیشه، شبپره، شبتاب، شغال، کک کی، و داروگ به عامل مهم نمادین شعر پرداخته شود. بخش اول این مقاله به تعریف اجمالی مکتب سمبلیسم می پردازد، و بخش دوم، تحلیل نمادهایی در اشعار نیمایوشیج براساس اصول این مکتب است.

کلمات کلیدی:

نیمایوشیج، نماد، سمبل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/748323>

